

Sygn. akt VII U 679/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016r. w Warszawie

sprawy J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 lutego 2015 roku, znak: (...) -2015,

z dnia 24 lutego 2015 roku, znak: ENP/10/(...)

z dnia 5 stycznia 2016 roku, znak: ENP/10/(...)

1. zmienia decyzję z dnia 23 lutego 2015 roku, znak: (...) -2015, w ten sposób, że przyjmuje, że kapitał początkowy J. O. ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 164.875,92 zł (sto sześćdziesiąt cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze);

2. zmienia decyzję z dnia 24 lutego 2015 roku, znak: ENP/10/(...) oraz decyzję z dnia 5 stycznia 2016 roku, znak: ENP/10/(...) w ten sposób, że przyjmuje, że wysokość emerytury J. O. od dnia 1 stycznia 2015 roku wynosi 3.084,54 zł (trzy tysiące osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze);

3. oddala odwołania w pozostałym zakresie;

4. stwierdza niewłaściwość w sprawie o odszkodowanie w wysokości 30.000,00 zł (trzydzieści tysięcy złotych) i sprawę w tej części przekazuje do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe VII Wydziałowi Cywilnemu.

UZASADNIENIE

W dniu 9 kwietnia 2015r. **J. O.** złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 25 lutego 2015r., znak: ENP/10/(...) o przyznaniu emerytury oraz od decyzji z dnia 24 lutego 2015r., znak: (...) -2015, o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. Ubezpieczony wniósł o uchylenie decyzji i ponowne obliczenie emerytury i kapitału początkowego oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz odszkodowania w wysokości 10.000,00 złotych za straty moralne i fizyczne oraz czas poświęcony na wyszukiwanie błędów popełnionych przez organ rentowy. Sprawie została nadana sygnatura VII U 679/15.

W uzasadnieniu odwołania J. O. zaznaczył, że w jego ocenie obydwie decyzje są niezgodne ze stanem faktycznym, gdyż organ rentowy popełnił rażąco błęd przy ustalaniu wysokości jego dochodów za rok 1994. Zakład pracy wskazał w zaświadczeniu Rp-7 dochody za ten rok wynoszące 76.150.000,00 zł, natomiast Zakład obliczając emeryturę i kapitał początkowy przyjął inną, o wiele niższą kwotę, tj. 42.670.000,00 zł.

Ubezpieczony zaznaczył, że osobiście zwracał się do pracowników organu rentowego oraz do byłego pracodawcy o wyjaśnienie sprawy. Wskazał również, że deklaracje miesięczne od stycznia do listopada 1994r. zawierają kwoty wyrażone w starych złotych i suma wypłat za te miesiące wynosi 38.590.000,00 zł. Z kolei zgodnie z deklaracją za grudzień 1994r. wystawioną dnia 12 stycznia 1995r., tj. w momencie, gdy kwotę dochodu określano już w nowych, zdewaluowanych złotych, kwota dochodu ubezpieczonego wynosiła 3.7200,00 zł. Powołując się na dokumenty tożsame z dokumentami posiadanymi przez organ rentowy ubezpieczony wyraził przekonanie, iż organ rentowy dopuścił się błędu rachunkowego przy obliczaniu jego dochodu w ten sposób, że dochód za rok 1994 obliczył jako sumę dochodu za okres od stycznia do listopada 1994r. liczoną w tzw. „starych złotych” oraz dochodu za miesiąc grudzień 1994r. w kwocie po dewaluacji, co doprowadziło do otrzymania nieprawidłowego wyniku (odwołanie z 08.04.2015r., k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 kwietnia 2015r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania J. O. od skarżonych decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony złożył do akt rentowych zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 30 czerwca 2011r. wystawione przez (...) sp. z o.o., z którego wynika, że pracodawca do 31 grudnia 1998r. zgłaszał pracowników do ubezpieczenia społecznego w deklaracjach imiennych i wskazał numer konta. Jednocześnie organ rentowy na podstawie poświadczenia z dnia 21 stycznia 2015r. ustalił, że w okresie od maja 1985r. do marca 1993r. spółka (...) składała deklaracje bezimiennie podając ogółem liczbę zatrudnionych pracowników bez imiennego wykazu osób ubezpieczonych i składników wynagrodzenia tych osób. Na podstawie kolejnego poświadczenia z dnia 11 lutego 2015r. oraz informacji o pobraniu przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego za okres od 27 stycznia 1994r. do 5 lutego 1994r. w kwocie 1.000,00 zł oraz za okres od 6 września 1994r. do 12 września 1994r. w kwocie 700,00 zł, Zakład ustalił, że dochód stanowiący podstawę wymiaru składek ubezpieczonego za rok 1994 wyniósł łącznie 42.670.000,00 zł. Kwota ta została przyjęta do ustalenia wartości kapitału początkowego w decyzji z dnia 23 lutego 2015r.

Organ rentowy wskazał również, że decyzją z dnia 24 lutego 2015r. o przyznaniu emerytury obliczono wysokość świadczenia na zasadach przewidzianych w art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (odpowiedź na odwołanie z 29.04.2015r., k. 4-5 a.s.).

W dniu 9 lutego 2016r. **J. O.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 5 stycznia 2016r., znak: ENP/10/(...) w której organ rentowy ponownie przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury. Ubezpieczony wniósł o uchylenie w/w decyzji i ponowne obliczenie emerytury oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz odszkodowania w wysokości 20.000,00 zł za straty moralne i fizyczne oraz za czas poświęcony na wyszukiwanie błędów popełnionych przez organ rentowy. Sprawie została nadana sygnatura VII U 455/16.

W uzasadnieniu odwołania J. O. wskazał, że skarżona decyzja jest niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż organ rentowy nie uwzględnił przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy emerytury wynagrodzenia za 1994r. Ponadto ubezpieczony zaznaczył, że wysokość wynagrodzenia w roku 1994 została potwierdzona przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016r., nr (...) - (...), złożonym w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy pod sygn. akt VII U 679/15, o czym w ocenie ubezpieczonego świadczy fakt, że w załączniku stanowiącym integralną część tego pisma wskazuje się, że „Wydział nie wnosi uwag do opinii biegłego w zakresie wyliczonej kwoty wynagrodzenia za rok 1994 w wysokości 761500000 zł”. Ponadto ubezpieczony wyraził negatywną opinię odnośnie podtrzymywania przez organ rentowy stanowiska co do oddalenia odwołania rozpoznawanego w sprawie o sygn. VII U 679/15

przy jednoczesnym stwierdzeniu braku uwag do wyliczenia sporządzonego przez biegłego z zakresu rachunkowości (odwołanie z 04.02.2016r., k. 2-3 a.s. o sygn. VII U 455/16).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 marca 2016r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania J. O. od decyzji z dnia 5 stycznia 2016r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o łączne rozpoznanie sprawy zainicjowanej tym odwołaniem ze sprawą zarejestrowaną pod sygn. akt VII U 679/15 na podstawie art. 219 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy zaznaczył, że po ponownej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych prawidłowo ustalony został wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w części dotyczącej emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej i w efekcie wydana została w dniu 5 stycznia 2016r. skarżona decyzja. Organ rentowy wyjaśnił, że po korekcie wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 128,50%, a nie jak dotychczas 128,82%. Wynika to z tego, że do podstawy wymiaru składek za 1987r. błędnie przyjęto premię „13”. Prawidłowo przyjęty zaskarżoną decyzją dochód za rok 1987 wynosi 490.341,00 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że obliczona w oparciu o art. 183 ustawy emerytalnej emerytura jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas wypłacanej ubezpieczonemu emerytury powszechnej i podlega zawieszeniu, a Oddział kontynuuje wypłatę świadczenia w dotychczasowej wysokości (odpowiedź na odwołanie z 10.03.2016r., k. 4 a.s. o sygn. VII U 455/16).

Zarządzeniem z dnia 25 marca 2016r. Przewodnicząca na podstawie art. 219 k.p.c. połączyła sprawę prowadzoną pod sygn. akt VII U 455/16 ze sprawą o sygn. akt VII U 679/15 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz dalszego prowadzenia pod sygnaturą VII U 679/15 (zarządzenie z dnia 25 marca 2016r., k. 7 a.s. o sygn. VII U 455/16).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. O., urodzony w dniu (...), w okresie od 7 czerwca 1967r. do 12 sierpnia 1967r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. (świadczenie pracy z dnia 5 grudnia 2014r., k. 8 a.r.). W okresie od 1 października 1967r. do 30 września 1973r. był studentem (...) i w dniu 12 marca 1973r. uzyskał tytuł magistra chemii (zaświadczenie z dnia 8 grudnia 2003r., k. 4 a.r.). W okresie od 1 października 1975r. do 30 lipca 1979r. ubezpieczony był uczestnikiem dziennych studiów doktoranckich w Politechnice (...). W dniu 27 czerwca 1980r. uchwałą Rady Naukowej Instytutu (...) został mu nadany tytuł doktora nauk technicznych (zaświadczenie z dnia 11 marca 2014r., k. 5 a.r., kopia dyplomu, k. 6 – 7 a.r.).

W okresie od 17 maja 1973r. do 31 października 1975r. ubezpieczony pracował w Instytucie Badawczym Leśnictwa W., gdzie korzystał z urlopów bezpłatnych: od 2 do 7 lipca 1973r., od 6 do 18 sierpnia 1973r. oraz od 7 do 21 września 1974r. Łączna kwota wynagrodzenia u tego pracodawcy wyniosła: za rok 1973 – 17.439 zł, za rok 1974 – 38.352 zł i za rok 1975 – 42.126 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 lutego 2004r., k. 12 a.r.).

Kolejne zatrudnienie J. O. podjął w dniu 16 października 1979r. w Instytucie (...) w W., gdzie pracował do dnia 31 maja 1982r. Wynagrodzenie wyniosło: za rok 1979 – 13.292 zł, za rok 1980 – 75.961 zł, za rok 1981 – 86.439 zł, za rok 1982 – 35.040 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 1 grudnia 2003r., k. 13 a.r.).

Od dnia 10 stycznia 1983r. do dnia 4 lipca 1985r. ubezpieczony był zatrudniony w Najwyższej Izbie Kontroli w W., gdzie uzyskał wynagrodzenie: za rok 1983 w kwocie 162.108 zł, za rok 1984 w wysokości 219.362 zł oraz za rok 1985 w kwocie 120.879 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 18 grudnia 2003r., k. 14 a.r.).

W okresie od 1 kwietnia 1985r. do 30 czerwca 2011r. J. O. pracował w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) Sp. z o.o.) na stanowisku adiunkta, w pełnym wymiarze czasu pracy (zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ubezpieczonego w (...), k. 17 – 18 i 20 - 21 a.r.). W tym okresie był niezdolny do pracy w następujących okresach:

- w 1992r. – w okresie od 23 do 29 stycznia – 7 dni, w okresie od 1 do 7 lutego – 7 dni,

- w 1993r. – w okresie od 8 do 13 stycznia 1993r. – 6 dni,
- w 1993r. – w czerwcu – 9 dni,
- w 1994r. – w lutym – 10 dni, we wrześniu – 7 dni,
- w 1996r. – w okresie od 29 marca do 2 kwietnia – 5 dni, w okresie od 5 do 11 kwietnia – 7 dni,
- w 1997r. – w kwietniu – 8 dni, w maju – 7 dni,
- w 1998r. – w okresie od 18 do 25 listopada – 8 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił ubezpieczonemu zasiłek chorobowy: za okres od 27 stycznia 1994r. do 5 lutego 1994r. w kwocie 1.000.000 zł brutto, za okres od 6 września 1994r. do 12 września 1994r. – 700.000 zł brutto oraz zasiłek opiekuńczy za okres od 2 marca 1996r. do 8 marca 1996r. w kwocie 275,10 zł brutto (pismo ZUS z dnia 19 stycznia 2015r., k. 23 – 24 a.r.).

Ubezpieczony osiągał w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wynagrodzenie w następującej wysokości: w roku 1985 – 35.120 zł, w roku 1986 – 325.883 zł, w roku 1987 – 481.017 zł, w roku 1988 – 1.171.691 zł, w roku 1989 – 4.271.733 zł, w roku 1990 – 3.277.362 zł, w roku 1991 – 22.820.865 zł, w roku 1992 – 28.161.600 zł (1.181.600 zł – należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1993 – 13.370.920 zł (1.541.400 zł - należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1994 – 76.150.000 zł (1.700.000 zł - należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1995 – 12.194,00 zł, w roku 1996 – 13.708,90 zł (472,30 zł - należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1997 – 19.107,18 zł (417,45 zł - należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1998 – 35.159,55 zł (480,26 zł - należności wypłacone w związku z niezdolnością do pracy), w roku 1999 – 20.782,73 zł, w roku 2000 – 23.424 zł, w roku 2001 – 17.677 zł, w roku 2002 – 16.600 zł, w roku 2003 – 27.266,10 zł, w roku 2004 – 30.350,00 zł, w roku 2005 – 23.000 zł, w roku 2006 – 36.000 zł, w roku 2007 – 26.728 zł, w roku 2008 – 28.000 zł, w roku 2009 – 19.800 zł, w roku 2010 – 18.000 zł, w roku 2011 – 9.000 zł (dokumenty rozliczeniowe ubezpieczonego załączone do akt rentowych WOP 813/15, poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno – rentowych z dnia 20 stycznia 2015r., k. 61 – 62 a.r., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ubezpieczonego w (...), k. 17 – 18 i 20 - 21 a.r., pismo ZUS z dnia 21 stycznia 2015r., k. 65 – 67 a.r.).

Na wynagrodzenie J. O. uzyskane w 1994r. za pracę w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyły się kwoty wynagrodzenia za okres od stycznia do grudnia 1994r. w wysokości 34.300.000 zł oraz premia w kwocie 40.150.000 zł (dokumenty rozliczeniowe ubezpieczonego załączone do akt rentowych WOP (...), deklaracje rozliczeniowe (...) sp. z o.o. z 1994r., koperta k. 15 a.s.).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził deklarację rozliczeniową ZUS za listopad 1994r. na kwotę 3.000.000 zł przed dewaluacją, natomiast deklaracja rozliczeniowa za grudzień 1994r. została sporządzona na kwotę 3.720 zł po dewaluacji (deklaracje rozliczeniowe (...) sp. z o.o. z 1994r., koperta k. 15 a.s.).

J. O. w okresie od 15 października 1991r. do 15 stycznia 1992r.

był zatrudniony w XV Liceum Ogólnokształcącym w W. na stanowisku nauczyciela. Za pracę otrzymał wynagrodzenie: za rok 1991 – 1.177.750 zł oraz za rok 1992 – 459.250 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 13 października 2014r., k. 19 a.r.).

W okresie od 1 lipca 2011r. do 31 grudnia 2014r. J. O. prowadził działalność gospodarczą. Podstawa wymiaru składek w tym okresie wynosiła: za 2011r. – 2.494,80 zł, za 2012r. – 5.400 zł, za 2013r. – 16.246,80 zł, za 2014r. – 26.971,20 zł (poświadczenie ubezpieczenia z dnia 2 lutego 2015r., k. 55 – 56 a.r.).

W dniu 14 stycznia 2015r. J. O. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o emeryturę. Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę, k. 1-15 a.r., kwestionariusz, k. 17 a.r.).

W dniu 23 lutego 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...) -2015, którą ustalił kapitał początkowy J. O. na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 160.652,03 zł. Organ rentowy ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.620,24 zł, przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 132,71% obliczonego z lat 1989-1998. Organ rentowy przyjął do wyliczeń 248 miesięcy okresów składkowych oraz 82 miesiące okresów nieskładkowych po ich ograniczeniu o 1/3. Współczynnik proporcjonalny obliczony dla ubezpieczonego organ rentowy ustalił w wysokości 87,32% (decyzja ZUS z 23.02.2015r., k. 44-46 a.r.).

W dniu 9 lutego 2015r. została wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzja nr (...), którą organ rentowy przyznał J. O. od 1 stycznia 2015r. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury. Wyliczenie świadczenia zostało dokonane na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosło 3.050,43 zł. Ponadto w decyzji obliczono świadczenie na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W ten sposób wyliczona emerytura wyniosła 3.032,12 zł i jako, że jej wysokość była dla ubezpieczonego mniej korzystna od emerytury wyliczonej w oparciu o art. 26, to Zakład podjął wypłatę emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (decyzja o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej z dnia 9 lutego 2015r., k. 70 – 71 a.r.).

Kolejną decyzję Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 24 lutego 2015r. Wskazaną decyzją przyznano J. O. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2015r. Wysokość świadczenia została wyliczona na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosła 3.052,54 zł. Nadto, wyliczono świadczenie zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj.: 591,78 zł jako 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy oraz 2.442,03 zł jako 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy. Ostatecznie kwota świadczenia wyliczona we wskazany sposób wyniosła 3.033,81 zł (decyzja ZUS z 24.02.2015r., k. 74 – 75 a.r.).

W dniu 5 stycznia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie wydał decyzję o przyznaniu emerytury, zmieniającą decyzję z dnia 9 lutego 2015r. W decyzji emerytura została wyliczona ubezpieczonemu w dwojaki sposób – na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosła 3.052,54 zł oraz na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosła 3.032,72 zł. Jednocześnie zostało wskazane, że świadczenie obliczone w oparciu o drugi z powołanych przepisów jest mniej korzystne i zostaje zawieszona, zaś Zakład kontynuuje wypłatę emerytury w dotychczasowej wysokości (decyzja ZUS z 05.01.2016r., k. 80 - 81 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obejmującego dowody z dokumentów.

Dokumenty dołączone do akt sprawy w przeważającym zakresie stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego dokonanych przez Sąd. Dokumentacja ta obejmowała obszerną dokumentację rozliczeniową (...) nr (...)/15, deklaracje dot. wynagrodzeń za rok 1994 przedłożone przez ubezpieczonego, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ubezpieczonego, jak również dokumenty zawarte w aktach organu rentowego. Wartość dowodowa tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu, wobec czego uznano dokumenty jako wiarygodne w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. było częściowo zasadne w odniesieniu do wyliczenia wysokości kapitału początkowego, a w konsekwencji również co do wysokości świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z treścią przepisów art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanej dalej ustawą emerytalną, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 ustawy, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia, ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy dla osób w wieku 62 lat

(art. 173 ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3). W myśl art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (art. 174 ust. 2).

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999r. (art. 174 ust. 3). Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998r. (art. 174 ust. 7). Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998r. Współczynnik ten oblicza się według ustalonego w ustawie wzoru (art. 174 ust. 8). Staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym, że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę (art. 174 ust. 9).

Istota sporu w rozpatrywanej sprawie, zainicjowanego wniesieniem odwołania z dnia 8 kwietnia 2015r., koncentrowała się wokół wysokości kapitału początkowego J. O. ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w skarżonej decyzji z dnia 24 lutego 2015r., znak: (...) - 2015. Ubezpieczony wskazywał na jeden podstawowy błąd prowadzący do zaniżenia kwoty wynagrodzenia za rok 1994 i tym samym wartości kapitału początkowego. W odpowiedzi na zarzuty ubezpieczonego Zakład Ubezpieczeń Społecznych powoływał się na prawidłowość dokonanych obliczeń.

Rozpatrując zarzuty J. O. Sąd miał na względzie, że wyliczenie wynagrodzenia J. O. za rok 1994, dokonane przez organ rentowy, odbyło się z pominięciem istotnego wydarzenia, jakim była reforma monetarna z 1995r. oraz z pominięciem konsekwencji wprowadzonych wówczas zmian walutowych.

Ustawą z dnia 7 lipca 1994r. o denominacji złotego (Dz. U. z 1994r. Nr 84, poz. 386 ze zmianami) Narodowy Bank Polski, poczynając od dnia 1 stycznia 1995r., dokonał ekwiwalentnej denominacji złotego, wprowadzając nową, obecnie obowiązującą jednostkę pieniężną o nazwie „złoty” (PLN), mającą stopniowo zastępować poprzednią jednostkę pieniężną, jaką były tzw. „stare złote” (PLZ). W myśl art. 2 ust. 1 ustawy o denominacji złotego, nowy złoty ma wartość równą 10.000,00 starych złotych.

Z kolei w treści art. 4 ust. 1 ustawy o denominacji złotego ustawodawca sformułował zasady traktowania z perspektywy wprowadzanej reformy walutowej praw majątkowych, których powstanie oraz moment płatności nałożył się na przełom końca 1994r. i początku 1995r. Zgodnie z tym przepisem, wszelkie prawa majątkowe, a także zobowiązania i należności pieniężne powstałe przed datą określoną w art. 1 ust. 1, a płatne po tej dacie - podlegają przeliczeniu w stosunku określonym w art. 2 ust. 2. W szczególności przeliczeniu, o którym mowa w zdaniu poprzednim, podlegają:

wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, inne należności wynikające z praw i zobowiązań majątkowych (publicznych i prywatnych)

bez względu na tytuł ich powstania, wartości materiałów i surowców, wkładów oszczędnościowych, lokat i depozytów bankowych. Treść cytowanego przepisu w sposób jednoznaczny wskazuje na intencje ustawodawcy co do walutowego charakteru zobowiązań majątkowych powstałych przed datą 1 stycznia 1995r., a wypłaconych po tej dacie, przyjmując dzień płatności tych zobowiązań za decydujący dla określenia, czy powinny być liczone w starych złotych, czy też w nowych.

Jak wynika z przedłożonych przez ubezpieczonego w toku postępowania miesięcznych deklaracji rozliczeniowych (...) sp. z o.o. za rok 1994, pracodawca ubezpieczonego w okresie od stycznia do listopada 1994r. wskazywał i wypłacał kwoty wynagrodzenia oraz kwoty składek zgodnie z obowiązującą wartością walut, a więc w tzw. starych złotych. Deklaracja rozliczeniowa za grudzień 1994r. została jednak wystawiona w dniu 12 stycznia 1995r., w związku z czym pracodawca ubezpieczonego, zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o denominacji złotego, miał obowiązek ująć w deklaracji wynagrodzenie przysługujące ubezpieczonemu (oraz składki) już z zastosowaniem zdenominowanej waluty. Co prawda materiał dowodowy nie zawierał informacji w zakresie konkretnej daty, w której wynagrodzenie ubezpieczonego za rok 1994 wraz z premią przyznaną za ten miesiąc, zostało faktycznie wypłacone, jednakże okoliczność ta z perspektywy istoty sporu nie miała żadnego znaczenia. Skoro pracodawca ubezpieczonego sporządzając deklarację rozliczeniową do ZUS za grudzień 1994r. miał obowiązek ujęcia kwoty wynagrodzenia w walucie po denominacji, to nie może to prowadzić do sumowania kwot wyrażonych w złotych przed denominacją z kwotami wyrażonymi w złotych po denominacji – jak dokonał tego organ rentowy. Taka operacja rachunkowa jest sprzeczna z podstawowymi zasadami arytmetyki, nie jest bowiem dopuszczalne dodawanie wartości o innych przelicznikach, gdyż prowadzi to do wyników nie oddających rzeczywistego stanu rzeczy, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Zasada przeliczania wyrażona w art. 2 ust. 1 ustawy o denominacji złotego została przyjęta właśnie w celu uniknięcia powyższego błędu, gdyż wprowadza „wspólny mianownik” umożliwiający porównywanie kwot wyrażonych w walucie sprzed i po denominacji. Doliczenie kwoty 3.720,00 zł jako wynagrodzenia za grudzień 1994r. do sumy wynagrodzeń z okresu od stycznia do listopada 1994r. w wysokości 38.950.000,00 zł stanowiło więc błąd rachunkowy popełniony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy, mając na względzie, że wynagrodzenie ubezpieczonego przez zdecydowanie większą część roku 1994 było ujmowane w złotych przed denominacją, powinien był kwotę wynagrodzenia ubezpieczonego za grudzień 1994r. przeliczyć według sposobu określonego w art. 2 ust. 1 ustawy o denominacji złotego na tzw. stare złote (tj. 3.720,00 „nowych” złotych * 10.000,00 = 37.200.000,00 zł) i tak otrzymaną kwotę zsumować z pozostałymi kwotami wynagrodzeń otrzymanych przez ubezpieczonego w w/w roku (tj. 38.950.000,00 zł). Po zsumowaniu kwota wynagrodzeń za rok 1994 dałaby prawidłową wartość, na jaką wskazywał ubezpieczony, wynoszącą 76.150.000,00 zł.

Otrzymana w ten sposób suma wynagrodzenia J. O. za rok 1994

jest zgodna z tym, co wskazała (...) sp. z o.o. w zaświadczeniu Rp-7

z dnia 30 czerwca 2011r. Wspomniana kwota została przyjęta także do wyliczeń biegłego sądowego z zakresu rachunkowości w obu opiniach sporządzonych w niniejszej sprawie. Zaznaczenia wymaga również, że organ rentowy nie kwestionował powyższej operacji rachunkowej, a w zastrzeżeniach składanych do obu opinii biegłego wskazywał, że „nie wnosi uwag do opinii biegłego w zakresie wyliczonej kwoty wynagrodzenia za rok 1994 w wysokości 76.150.000,00 zł”. W tych okolicznościach Sąd nie miał wątpliwości, że błędna operacja organu rentowego w omówionym wyżej zakresie prowadziła do przyjęcia przez Zakład błędnej kwoty wynagrodzenia J. O. w roku 1994, co z kolei prowadziło do błędnego ustalenia wysokości kapitału początkowego i w konsekwencji do ustalenia niższej kwoty emerytury.

Okoliczność powyższa rodziła konieczność prawidłowego ustalenia wysokości kapitału początkowego J. O.. Ze względu na konieczność dokonania wyliczeń rachunkowych Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości

i finansów P. B. na okoliczność wyliczenia kapitału początkowego i wysokości emerytury brutto przysługującej ubezpieczonemu od 1 stycznia 2015r. przy uwzględnieniu kwoty wynagrodzenia za rok 1994 wynikającej z Rp-7

z dnia 30 czerwca 2011r. Wobec zgłoszenia przez strony zasadnych zastrzeżeń w stosunku do pierwszej z opinii sporządzonych przez biegłego, Sąd oparł się na wnioskach oraz wyliczeniach, których biegły dokonał w opinii uzupełniającej, korygując wcześniej popełnione błędy. W szczególności korekta dotyczyła uwzględnienia przez biegłego kwot wypłaconych ubezpieczonemu zasiłków chorobowych. Podkreślenia wymaga jednak, że biegły również w opinii uzupełniającej popełnił błędy. Ustalił kwotę kapitału początkowego w oparciu o błędną kwotę wynagrodzenia za 1992r. Kwota wynagrodzenia za ten rok pierwotnie wskazana przez biegłego w pierwszej opinii wynosiła 28.161.600,00 zł i stanowiła jedynie wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. Z kolei w opinii uzupełniającej biegły z niewiadomych względów zastąpił kwotą powyższą kwotą 28.620.850,00 zł, a w kolejnym wersie za rok 1992 uwzględnił jeszcze jako wartość odrębną kwotę wynagrodzenia uzyskanego w XV Liceum Ogólnokształcącym w W. wynoszącą 459.250 zł (k. 135 a.s.). W sumie wynagrodzenie ubezpieczonego za rok 1992 uwzględnione przez P. B. stanowiło 29.080.100 zł (k. 138 a.s.), co jest kwotą błędną. Biegły wyjaśnił, że kwotę 28.620.850,00 zł przyjął w oparciu o to, co wskazał Zakład w swoich wyliczeniach, pominął jednak istotną okoliczność, że suma 28.620.850 zł, na której opierał wyliczenia organ rentowy, jest wynikiem zsumowania dwóch wartości wynikających z Rp-7, czyli 459.250 zł oraz 28.161.600 zł. Biegły tymczasem do wartości, którą prawidłowo uwzględnił Zakład, czyli 28.620.850 zł dodał jeszcze raz kwotę 459.250, co dało błędną sumę 29.080.100 zł.

Wobec powyższego Sąd ocenił, że jako prawidłowa powinna być przyjęta kwota wynagrodzenia za 1992r. wskazana przez organ rentowy w hipotetycznym wyliczeniu. W pozostałym zakresie kwoty przyjęte przez Zakład były tożsame z kwotami wynagrodzeń wskazanymi przez biegłego w opinii uzupełniającej z dnia 9 lutego 2016r.

Inne zastrzeżenie wobec opinii biegłego sądowego, jakie zgłosił organ rentowy, dotyczyło również wyliczonej długości okresów składkowych i nieskładkowych. Biegły w opinii uzupełniającej do tego zarzutu nie odniósł się, a jedynie powtórzył to co wyliczył początkowo. Sąd dokonując weryfikacji wyliczeń biegłego i Zakładu stwierdził, że długość okresów nieskładkowych przed ich ograniczeniem do 1/3 okresów składkowych, została i przez P. B., i przez organ rentowy wyliczona na 97 miesięcy z tym, że biegły przyjął, że 97 miesięcy odpowiada okresowi 8 lat i 46 dni. Z kolei organ rentowy wskazał, że okresy nieskładkowe to 8 lat, 1 miesiąc i 28 dni, czyli 97 miesięcy. Różnica w wyliczeniach dotyczyła zatem okresów składkowych, a nadto długości okresów nieskładkowych (choć wartość wyrażona w miesiącach i u biegłego, i u organu rentowego jest taka sama), co z kolei przełożyło się na inną wartość okresów nieskładkowych po ograniczeniu (niższą w wyliczeniach Zakładu, wyższą w wyliczeniach biegłego). Organ rentowy i biegły sądowy przyjęli dokładnie te same okresy zatrudnienia J. O. będące okresami składkowymi. Biegły na k. 139 – 142 a.s. wyliczając okresy składkowe na 18 lat, 31 miesięcy i 75 dni (co stanowi 249 miesięcy) przyjął pełne okresy zatrudnienia u kolejnych pracodawców do daty 31 grudnia 1998r. bez uwzględnienia, że w okresach zatrudnienia przypadają okresy niezdolności do pracy. Okresy te, zgodnie z art. 7 pkt 1a) i b) ustawy emerytalnej, są okresami nieskładkowymi. Tymczasem biegły okresy nieskładkowe obliczył odrębnie. Do ich wyliczenia przyjął 3 lata studiów doktoranckich, 5 lat studiów wyższych i 46 dni okresów niezdolności do pracy. Tymczasem okresy niezdolności do pracy, kiedy J. O. pobierał wynagrodzenie za czas choroby bądź zasiłek chorobowy, wyniosły: w roku 1992 w sumie 14 dni, w roku 1993 – 15 dni, w roku 1994 – 17 dni, w roku w roku 1996 – 19 dni, w roku 1997 – 15 dni oraz w roku 1998 - 8 dni, czyli łącznie 88 dni. Organ rentowy taką ich liczbę przyjął, co obrazuje wykaz wprowadzonych okresów ubezpieczonego (k. 39 – 40 a.r.). Taką samą ilość dni niezdolności do pracy uwzględnił również biegły, który jednak wskazanych okresów nie odjął od okresów składkowych. W okresach nieskładkowych, jak było wskazane, uwzględnił jedynie 46 dni okresów niezdolności do pracy, podczas gdy powinno być ich 88. W wyniku tego również okresy składkowe zostały zawyżone.

Zdaniem Sądu długość okresów składkowych wynosząca 248 miesięcy została więc prawidłowo wyliczona przez Zakład, a tym samym i ograniczenie okresów nieskładkowych do 1/3 okresów składkowych było prawidłowe (1/3 z 248 miesięcy, a nie z 249 miesięcy).

Wobec powyższego przyjęcie wyliczeń, jaki przedstawił biegły, nawet w opinii uzupełniającej, nie w pełni było możliwe z uwagi na wskazane nieprawidłowości. Z tego względu, Sąd przyjął, że hipotetyczne wyliczenie kapitału początkowego i emerytury ubezpieczonego przedstawione przez organ rentowy w piśmie z 10 marca 2016r., jako oparte na prawidłowych danych i prawidłowej, zgodnej z przepisami metodzie, jest prawidłowe. Wprawdzie ubezpieczony

akceptował w toku postępowania wyliczenia biegłego poczynione w opinii uzupełniającej, na co wskazywał podczas rozprawy w dniu 20 maja 2016r. (k. 212 – 213 a.s.), jednak Sąd uznał, iż wskazane błędy, do których ubezpieczony się nie odniósł, nie pozwalały na pełną akceptację opinii P. B..

Zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem kapitału początkowego, które Sąd zaaprobował, kapitał początkowy J. O. na dzień 1 stycznia 1999r. wynosi 164.875,92 zł. Do ustalenia takiej wartości kapitału początkowego Zakład prawidłowo przyjął, że:

- podstawa wymiaru kapitału początkowego wynosi 1.684,10 zł,
- wskaźnik podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 137,94%,
- wymiar okresów składkowych wynosi 20 lat, 8 miesięcy i 5 dni, tj. 248 miesięcy,
- wymiar okresów nieskładkowych wynosi 8 lat, 1 miesiąc i 28 dni, tj. 97 miesięcy, a po ograniczeniu do 1/3 uwzględnionych okresów składkowych wynosi 6 lat, 10 miesięcy i 22 dni, tj. 82 miesiące,
- współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 87,32%,
- część 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł,
- wiek ubezpieczonego w dniu 31 grudnia 1998r. wynosi po zaokrągleniu 50 lat.

Operacje rachunkowe zaprezentowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, prowadzące do wyliczenia kapitału początkowego na kwotę 164.875,92 zł, znalazły oparcie w obszernej dokumentacji rozliczeniowej dołączonej do akt sprawy, w części w opinii biegłego z zakresu rachunkowości, jak również były zgodne z metodą obliczania kapitału początkowego uregulowaną w cytowanych na wstępie przepisach. Przy braku wątpliwości Sądu co do faktycznej wysokości kwoty wynagrodzenia ubezpieczonego za rok 1994 w wymiarze 76.150.000,00 zł, zasadne było więc uznanie wyliczenia dokonanego przez organ rentowy za prawidłowe i prawidłowo obrazujące wartość kapitału początkowego.

Z tych też względów Sąd uznał odwołanie J. O. za częściowo zasadne w zakresie, w jakim ubezpieczony kwestionował decyzję organu rentowego z dnia 23 lutego 2015r., znak: (...) -2015. Wartość kapitału początkowego powinna być wyższa i wynosić 164.875,92 zł i dlatego Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku. Wobec faktu, że ubezpieczony akceptował opinię biegłego, Sąd uznał, że domagał się ustalenia kapitału początkowego w takiej kwocie jak przyjął biegły. Taka wartość z przyczyn, które zostały wskazane, nie była jednak prawidłowa, dlatego odwołanie od decyzji z dnia 23 lutego 2016r. w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Konsekwencją zmiany decyzji ustalającej kapitał początkowy J. O. była zmiana skarżonych decyzji z dnia 25 lutego 2015r. oraz z dnia 5 stycznia 2016r., znak: ENP/10/(...) ze względu na obliczenie wysokości przysługującego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w oparciu o niższą kwotę kapitału początkowego.

Art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazuje, że emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy.

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (art. 26 ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (art. 26 ust. 3).

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego

do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy.

W myśl art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (art. 53 ust. 2).

Stosownie do treści art. 183 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 albo 2014, wynosi:

- 1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

W rozpatrywanej sprawie, wobec faktu, że kapitał początkowy został ustalony przez Sąd w innej kwocie niż przyjął organ rentowy, to również emerytura wyliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej powinna podlegać przeliczeniu. Sąd przeliczając emeryturę oparł się na hipotetycznym wyliczeniu Zakładu, który przyjął prawidłową – taką jak Sąd – wartość kapitału początkowego. Biegły sądowy tymczasem, wyliczył świadczenie emerytalne z uwzględnieniem kapitału początkowego, który został obliczony błędnie z przyczyn, o których była mowa. Z tego względu Sąd oparł się na prawidłowym hipotetycznym wyliczeniu Zakładu.

Zakład za rok 1987 w decyzji z dnia 5 stycznia 2016r. zasadnie pominął dodatkowe wynagrodzenie roczne (tzw. „13”). Świadczenie to nie stanowiło podstawy wymiaru składek. Obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od nagród z zakładowego funduszu nagród i premii z zysku tj. tzw. „trzynastych” i „czternastych pensji” został wprowadzony dopiero rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. Nr 7, poz. 41 ze zm.) i dotyczył nagród wypłaconych po dniu 1 stycznia 1991r. - w tym również nagród za 1990r.

Wobec powyższego organ rentowy zasadnie nie uwzględnił za rok 1987 dodatkowego wynagrodzenia i w decyzji z dnia 5 stycznia 2016r. przyjął, że podstawa wymiaru składek za ten rok powinna wynieść 490.341 zł.

Jeśli chodzi zaś o rok 1994, to z przyczyn wyjaśnionych podstawa wymiaru składek podlegała korekcie, wobec czego świadczenie emerytalne wyliczone na podstawie art. 183 i art. 26 ustawy emerytalnej, także musiało być skorygowane. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał więc zmiany decyzji z dnia 24 lutego 2015r. i z dnia 5 stycznia 2016r., znak: ENP/10/(...) przyjmując, że emerytura J. O. od 1 stycznia 2015r., obliczona zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej, wynosi 3.084,54 zł.

Odnosząc się do zgłoszonego przez ubezpieczonego w obu odwołaniach roszczenia odszkodowawczego w łącznej kwocie 30.000 zł wskazać należy, że jego rozpoznanie w rozpatrywanej sprawie nie było możliwe, gdyż sprawa o to roszczenie nie należała do właściwości tutejszego Sądu. Ubezpieczony w treści odwołania z dnia 8 kwietnia 2015r., jak również w treści odwołania z dnia 4 lutego 2015r. nie wskazał podstawy prawnej swojego roszczenia, ale dokonał opisu roszczenia powołując się na „straty moralne i fizyczne” oraz „czas poświęcony na wyszukiwanie błędów popełnionych przez urzędników pozwanego”. Tego rodzaju sprawa nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, ponieważ odnośnie tego żądania nie rozstrzygał decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W takiej sytuacji sąd ubezpieczeń społecznych, który rozpoznaje odwołania od decyzji organów rentowych i tylko w granicach tego, o czym decyzja stanowi, nie mógł rozpatrzyć sprawy o odszkodowanie. Właściwy w tego rodzaju sprawach jest wydział cywilny i dlatego Sąd w punkcie 4 wyroku, na podstawie art. 200 k.p.c., stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe VII Wydziałowi Cywilnemu, który jest w tej sprawie miejscowo i rzeczowo właściwy.

ZARZĄDZENIE

(...)